

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Prusinowska

Protokolant: Protokolant sądowy A. N.

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa D. P. PESEL (...), B. P. PESEL (...)

przeciwko (...) S.A. w W. KRS (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda D. P. kwotę 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28.08.2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28.08.2014 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. kosztami postępowania obciąża strony stosunkowo, tj. powodów solidarnie w 25%, a pozwanego w 75% i z tego tytułu;
 - a. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 7500 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 5425,50 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
 - b. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 1808,50 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Powodowie B. P. i D. P., domagali się od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. zapłaty kwoty po 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez powodów w związku ze śmiercią ich córki O. P. oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powodowie wskazali, że w dniu 18 czerwca 2014 r. ich córka O. P. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego poniosła śmierć na miejscu. Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, którą sprawca wypadku M. N. zawarł z pozwanym. Powodowie wskazali, iż ich więź z córką była szczególnie silna. O. P., córka powodów, miała w chwili śmierci zaledwie 13 lat, zamieszkiwała z rodzicami, którzy spędzali z nią każdą wolną chwilę, oboje brali czynny udział w jej wychowaniu. Na skutek śmierci O. P. powodowie przeżyli traumę i nie mogą się pogodzić z myślą, że ich córka nie żyje.

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 22 września 2015 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa powoda oraz powódki, a także o zasądzenie na jego rzecz od powodów kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądanie powodów co do wysokości. Pozwany wskazał, iż co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za krzywdę i ból po stronie powodów jako rodziców zmarłej w wypadku O. P., przyznając powodom kwotę po 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie pozwanego, żądanie powodów ponad wyplaconą jej kwotę należy uznać za nieuzasadnione. Pozwany zakwestionował również zasadność dochodzenia przez powodów odsetek ustawowych od dochodzonej w pozwie kwoty od dnia 28 sierpnia 2014 r. tj. od daty zgłoszenia roszczenia. Jednocześnie pozwany wskazał na możliwość ugodowego zakończenia postępowania poprzez dokonanie na rzecz powodów dopłaty zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2014 r. w R., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), córka powodów O. P. uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...), M. N., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że ścigając się w terenie zabudowanym z samochodem marki B. o nr rej. (...), nie zredukował prędkości zbliżając się do przejścia dla pieszych i uderzył w jadącą rowerem O. P., która poniosła śmierć na miejscu.

W dniu 27 marca 2015 r. został skierowany przeciwko M. N. akt oskarżenia o przestępstwo z art. 177 §2 kk (sygn. (...)). M. N. oskarżono o to, że w dniu 18 czerwca 2014 r. w R. naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) w terenie zabudowanym ścigał się z samochodem marki B. o nr rej. (...) kierowanym przez M. P. (1) i jadąc z prędkością ok. 126 km/h zbliżając się do przejścia dla pieszych i skrzyżowania dróg nie zredukował prędkości oraz w sposób nienależyty obserwował przedpole jazdy, w wyniku czego na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierowanym przez siebie pojazdem uderzył w wykonującą manewr skrętu w lewo małąletnią rowerzystkę O. P. na skutek czego spowodował nieumyślnie u pokrzywdzonej rozległe wielonarządowe obrażenia ciała, w tym obrażenia czaszkowo – mózgowo i obrażenia dolnego szyjnego odcinka kręgosłupa, które doprowadziły do śmierci małąletniej pokrzywdzonej na miejscu zdarzenia. Postępowanie karne do dnia dzisiejszego nie zostało zakończone. Sprawca wypadku nie przyznaje się do winy.

Sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A.

Dowód: bezsporne, a nadto dokumenty w aktach szkodowych pozwanego – załącznik do akt, kserokopia postanowienia aktu oskarżenia z dnia 27.03.2015 r. k. 10-16, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 55, kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 11, odpis KRS pozwanego k. 81-86.

Zmarła O. P. w dniu zdarzenia była dziewczynką 13-sto letnią, uczyła się w II klasie gimnazjum, zamieszkiwała wraz z powodami, starszym bratem K. P. oraz pradziadkami E. i F. W. we wspólnym domu na ul. (...) w R.. Z powodami łączyła zmarłą silna więź, rodzice wspierali dziewczynkę, dbali o jej prawidłowy rozwój, pomagali rozwijać pasję jaką, był taniec. Powódka każdego dnia odwoziła zmarłą do szkoły, odbierał ją pradziadek. Dziewczynka dobrze się uczyła, interesowała się również śpiewem, muzyką, modą, lubiła gotować. Uczestniczyła w warsztatach przyszkolnych, zawodach i konkursach. Była dziewczynka lubiana przez rówieśników i kochana przez rodzinę. Dobre relacje łączyły zmarłą także ze starszym bratem. Dziewczynka cieszyła się na planowaną przeprowadzkę do nowego domu, miała już zaprojektowany swój pokój. Rodzina chciała również pojechać do Kanady, gdzie mieszkała babcia O.. Była żywym i wesołym dzieckiem, chętnie spędzała czas z rodzicami. Była pomocna, empatyczna, potrafiła okazywać uczucia. Była dzieckiem ostrożnym, uważnym. Była ukochaną prawnuczką rodziców powoda E. i F. W..

Dowód: zeznania świadków: E. W. min. 5–12 protokołu z dnia 19 lutego 2016 r. k. 143, F. W. min. 12-20 protokołu z dnia 19 lutego 2016 r. k. 143, B. P. min. 20 – 32 protokołu z dnia 19 lutego 2015 r. k. 144-144, D. P. min.32-43 protokołu z dnia 19 lutego 2015 r.

Po śmierci córki powodowie znajdowali się w ciężkiej żałobie. Informacje o wypadku otrzymali od E. W., byli bowiem poza domem. Babcia małoletniej poinformowała ich telefonicznie, że stało się coś strasznego i mają wrócić do domu. Wypadek w wyniku którego zginęła córka powodów miał miejsce poblizu ich domu. Gdy powodowie wrócili do domu ich córka była reanimowana, ale mimo to zmarła. Powódka nie została dopuszczona do dziecka, bowiem była w szok. Lekarz karetki podał jej leki uspokajające. Następnie na miejsce przyjechał psycholog, który rozmawiał z powódką i synem stron. Powód czuwał przy ciele córki do momentu przyjazdu prokuratora. Powodowie codziennie z okna domu widzieli miejsce, w którym zginęła ich córka. W tym miejscu dziadek małoletniej wznosił kapliczkę i codziennie zapalał tam znicz. Powodowie zażywali leki na uspokojenie, mieli problemy ze snem. Powódka nie była w stanie udzielić informacji w związku z prowadzonym postępowaniem likwidacyjnym. Nie rozmawiali ze sobą i nadal nie rozmawiają o córce, jest to dla nich zbyt bolesny temat. Powód był zatrudniony w firmie brata (...), zarabiał 1800 zł netto. Oboje nie byli w stanie pracować, przebywali na zwolnieniu lekarskim. Korzystali też z pomocy psychiatry i psychologa. Śmierć O. była szczególnie bolesna dla jej brata, z którym dzieliła pokój. Powodowie uważają, że ich celem jest doprowadzenie do skazania sprawcy wypadku.

W toku postępowania likwidacyjnego powodowie, pismem z 16 lipca 2014r., wezwali pozwanego do zapłaty kwoty po 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią córki. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznała powodom łączną kwotę po 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: wezwania do zapłaty i odpowiedzi pozwanego w aktach szkody w załączniku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z wyżej wskazanych dokumentów oraz zeznań świadków i powodów.

Wskazane wyżej dokumenty prywatne i urzędowe należało uznać za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Przywołane wyżej dokumenty prywatne, jak i dokumenty urzędowe nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków E. i F. W. oraz powodów. W znacznej części zeznania te dotyczyły emocji po śmierci małoletniej, zatem w tym zakresie nie poddają się ocenie sądu. W pozostałej części były spontaniczne, szczere i wyważone. Świadkowie, jak i strony w trakcie składania zeznań przeżywali silne emocje, płakali, mieli problemy z mówieniem. Nie budzi to zdziwienia sądu zwłaszcza, że od wypadku upłynęły zaledwie półtora roku.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

W niniejszej sprawie nie budziły wątpliwości takie okoliczności jak ;

- wypadek komunikacyjny w dniu 18 czerwca 2014 r. w R., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), w trakcie którego kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...), M. N., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że ścigając się w terenie zabudowanym z samochodem marki B. o nr rej. (...), nie zredukował prędkości zbliżając się do przejścia dla pieszych i uderzył w jadącą rowerem O. P.

- śmierć córki stron O. P. na miejscu wypadku,

- przyjęcie przez pozwanego odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie z tytułu OC sprawcy szkody i dokonanie na rzecz powodów wypłaty zadośćuczynienia w wysokości po 25 000 zł na każdego z powodów,

Powodowie domagali się zasądzenia od pozwanego uzupełniającego zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości po 100.000 zł w związku ze śmiercią ich córki.

Zgodnie z treścią art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Omawiany przepis został dodany do przepisów kodeksu cywilnego ustawą z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 116 poz. 731), która weszła w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. Wypadek i śmierć O. P. miały miejsce w dniu 18 czerwca 2014 r., a więc w czasie kiedy przedmiotowe uregulowanie już obowiązywało.

Unormowanie zawarte w art. 446 k.c. jest wyjątkiem od zasady, że roszczenia odszkodowawcze zostają przyznane jedynie osobom bezpośrednio poszkodowanym, w szczególności przeciwko którym był skierowany czyn niedozwolony. Wniesienie roszczeń z art. 446 k.c. warunkuje śmierć poszkodowanego na skutek dozanego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w wyniku czynu niedozwolonego określonej osoby.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności co do żądania zasądzenia omawianych świadczeń podnosząc jedynie, że wypłacone powodce kwoty stanowią wystarczającą rekompensatę za poniesioną szkodę.

Zgodnie z art. 446 § 1 w zw. z art. 446 § 4 k.c. sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny osoby, która poniosła śmierć wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę od zobowiązanego do naprawienia szkody. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. winno nastąpić według kryteriów branych pod uwagę przy zasądzaniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 i art. 24 w zw. z art. 448 k.c.), z uwzględnieniem jednak ciężaru gatunkowego naruszonego dobra (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010r., I ACa 178/2010).

W ocenie Sądu, mierzenie skali cierpienia osoby, która nie doznała uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozostaje poza możliwościami dowodowymi Sądu. Kryterium bólu jest więc nieprzydatne w praktyce sądowej i wydaje się słuszne, że kodeks cywilny nie odwołuje się do niego, zakładając, że utrata osoby najbliższej zawsze wywołuje ból. (P. H. „Zadośćuczynienie za śmierć tylko dla członków najbliższej rodziny”, Rzeczpospolita z 9 lipca 2009 r.). Do świadczenia takiego mają prawo wyłącznie członkowie najbliższej rodziny. Zadośćuczynienie ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty, jest zatem prawo do życia w rodzinie (P. H. vide „Zadośćuczynienie...”). Zadośćuczynienie z art. 446 § 4 k.c. służy zatem kompensacie krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego subiektywnej sfery osobowości człowieka, w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia, powstałych utrudnień życiowych, konieczności zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia, ograniczenia sfery korzystania z przyjemności (tak: Sąd Apelacyjny w Poznaniu z wyroku z dnia 16.05.2012r., I ACa 301/12, Lex nr 1213847). Sąd orzekając w przedmiocie takiego żądania musi wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i rodzaj naruszonego dobra - ciężar gatunkowy poszczególnych dóbr osobistych nie jest bowiem jednakowy i nie wszystkie dobra osobiste zasługują na jednakowy poziom ochrony za pomocą środków o charakterze majątkowym. Ponadto, sąd musi zbadać nasilenie złej woli sprawcy oraz celowość zastosowania tego środka. Przekłada się to zarówno na możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w konkretnej sprawie, jak i na jego wysokość.

Zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny i materialny pokrzywdzonego. Przesłanka „przeciętnej stopy życiowej” społeczeństwa ma charakter uzupełniająco i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar (por. SN w wyroku z 10.05.2012r., IV CSK 416/11, Lex nr 1212823).

W tej sytuacji możliwość dochodzenia od pozwanego ubezpieczyciela zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych – prawa do życia w rodzinie – na skutek śmierci osoby bliskiej nie budzi wątpliwości Sądu.

Na skutek śmierci O. P. doszło bowiem do przedwczesnego zerwania więzi rodzinnych łączących zmarłą z powodami. Wobec powyższego zgłoszone przez powódkę żądanie zasądzenia zadośćuczynienia zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Przystępując do ustalenia wysokości należnego powódce zadośćuczynienia w pierwszej kolejności odnieść się należało do ciężaru gatunkowego naruszonego dobra osobistego powódki. Oceniając ciężar gatunkowy tego dobra w porównaniu z innymi uznać należało, że jego naruszenie stanowi daleko większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr osobistych, a jego skutki rozciągają się na całe dalsze życie, są nieodwracalne.

Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodom, w pierwszej kolejności na uwadze mieć należało bliskość relacji łączącej powodów ze zmarłą. Powodowie byli rodzicami zmarłej O. P.. Łączyły ich zatem najbliższe więzy pokrewieństwa. Oczywiście jest przy tym, że więzi łączące dzieci z rodzicami, zazwyczaj są bardzo silne, a strata dziecka – bolesną krzywdą dotykającą rodziców.

W niniejszej sprawie więzi łączące powodów ze zmarłą były bardzo silne. O. P. w chwili śmierci była 13-letnią dziewczynką, jest to wiek, w którym rodzice są dla dziecka autorytetem, wsparciem oraz wzorem. O. była dzieckiem oczekiwanym, powodowie mieli już syna, ale chcieli mieć córkę. Małoletnia była silnie związana emocjonalnie z rodzicami. Była zdrowym, prawidłowo rozwijającym się dzieckiem, jej pasją był taniec. Rodzice dbali o jej edukację, wspierali w rozwoju zainteresowań. Rodzina spędzała razem czas. Wszyscy mieszkali w domu rodzinnym powoda, mieli plany na przyszłość. Powodowie wznosili dom, w którym małoletnia miała samodzielny pokój. Była dzieckiem, którego było „wszędzie pełno”, była żywa i energiczna. W dniu wypadku pojechała do koleżanki, zginęła pod własnym domem.

Wskazać również należy, że śmierć osoby bliskiej w wyniku wypadku jest zawsze przedwczesna w tym znaczeniu, że w normalnym toku rzeczy (tj. w przypadku niezaistnienia wypadku) osoba bliska żyłaby dłużej. Niemniej, przedwczesność śmierci jest dużo bardziej zauważalna i odczuwalna w przypadku, gdy dziecko umiera przed rodzicem. Na uwadze mieć również należało zakres i czas trwania cierpień powodów.

Śmierć córki częściowo zaburzyła funkcjonowanie powodów, w szczególności pogrążyła ich w smutku i rozpacz, powodowie do chwili obecnej nie mogą pogodzić się ze śmiercią córki. Obniżyła się jakość życia powodów, którzy wciąż przeżywają tragedię, jaka ich spotkała, odwiedzają grób córki na cmentarzu w każdej wolnej chwili. Została bezpowrotnie zerwana więź łącząca powodów z córką, powodowie zostali pozbawieni możliwości wychowania swojej córki, uczestniczenia w jej dorastaniu. Negatywne przeżycia potęgował fakt, iż wypadek zdarzył się nieopodal domu, w którym mieszkali powodowie, którzy musieli każdego dnia oglądać miejsce, w którym śmierć poniosła córka, a także fakt, iż sprawca nie przyznaje się do winy.

W związku ze śmiercią córki powodowie zmuszeni byli skorzystać z pomocy psychologa oraz psychiatry, przez dłuższy czas stosowali także leki mające łagodzić ich zły stan psychiczny oraz problemy ze snem. Powódka po śmierci córki przez około 6 miesięcy nie była zdolna podjąć pracy, pozostawała na zwolnieniu lekarskim, podobnie powód. Po śmierci córki zmuszeni byli każdego dnia patrzeć na miejsce, gdzie ich córka zginęła w tragicznych okolicznościach. Nie są w stanie do dnia dzisiejszego rozmawiać między sobą o córce. Syn powodów również zamknął się w sobie, nie chce rozmawiać na temat tego co się stało. Traumą powodów potęguje fakt, iż toczy się postępowanie karne przeciwko M. N., w takcie którego nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z tego względu nie przeprosił powodów i nie wyraził skruchy za popełniony czyn. Powodowie, którzy uczestniczą w rozprawach obawiają się, iż nie poniesie on odpowiedzialność karnej za zarzucane mu przestępstwo. Powód za swój cel wyznaczył doprowadzenie do skazania sprawy za wypadek. Należy stwierdzić, z uwagi na powyższe okoliczności, że stopień pokrzywdzenia powodów

na skutek śmierci córki jest znaczny. Z tego względu, w ocenie Sądu, kwota po 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia wypłacona dotychczas powodom jest zaniżona.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że stosowym zadośćuczynieniem przyznanym na rzecz powodów będzie kwota po 75.000 zł. Żądanie zadośćuczynienia w wysokości 100.000 zł było w okolicznościach sprawy wygórowane. Wskazać bowiem należy, iż powodowie mają syna, stąd nie zostali całkowicie osamotnieni, mają szansę brać udział w jego dorosłym życiu, mogą liczyć na jego pomoc i wsparcie w starszym wieku. Ze względu na to, że wyprowadzili się do nowego domu jest im też łatwiej, gdyż nie muszą oglądać miejsca wypadku. Powodowie powrócili do swoich aktywności życiowych, są gotowi psychicznie na udział w rozprawie karnej przeciwko M. N.. Wspierają się nawzajem i mogą liczyć na wsparcie najbliższych.

Zadośćuczynienie w przyznanej wysokości spełnia funkcję kompensacyjną i uwzględnia ponadto całokształt okoliczności sprawy, tj. opisaną wyżej sytuację rodzinną i życiową powodów zakres i czas trwania doznanych przez nich cierpień oraz ciężar gatunkowy naruszonego dobra osobistego.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 446 § 4 k.c. zasądził na rzecz powodów uzupełniające zadośćuczynienie w kwocie po 75.000 zł (punkt 1 i 2 wyroku), a żądanie zasądzenia zadośćuczynienia w wyższej wysokości oddalił (punkt 3 wyroku).

Odsetki od zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty Sąd zasądził od dnia 28 sierpnia 2014 r., a to na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Powodowie zgłosili pozwanemu roszczenie w dniu 16 lipca 2014 r., które to pismo zostało odebrane w dniu 28 lipca 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Stąd też w dacie 28 sierpnia 2014 r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu co do zapłaty roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i od tego dnia należało zasądzić odsetki za opóźnienie.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo pomiędzy stronami. Powodów obciążając solidarnie w 25 %, a pozwanego w 75%. Powodowie żądali zapłaty kwoty po 100.000 zł, a zasądzono na ich rzecz kwotę po 75.000 zł, a zatem wygrali sprawę w 75%.

Na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 10.000 zł, koszty zastępstwa procesowego każdej ze stron w kwocie 3.600 zł oraz opłata od pełnomocnictw udzielonych przez powodów po 17 zł.

W związku z powyższym należało zasądzić od pozwanego na rzecz powodów kwotę 12.925,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5425,50 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (7.500 zł + 3.617 zł x 25% x 2 = (...),50) Z kolei od powodów na rzecz pozwanego należało zasądzić kwotę 1.808,50 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (3.617 zł x 25% x 2).

Wysokość wynagrodzeń pełnomocników stron Sąd ustalił na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U.2015.1800 z późn. zm.) oraz § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).

SSO M. P.

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron,

3. za 14 dni

P., dnia 8 marca 2016 r.